

DZIEDZICTWO INKÓW

na motywach
powieści
CAROLA MAYA

DZIEDZICTWO INKÓW

Dawno, dawno temu Słońce, wiatr i promienny rodzący ludzkość światło na Ziemi ze świętych preczko węgłat. Tępu-Tade dwójce swoich dzieci. Był mąż Manco Capac i Mama Colla Huaco. Niebiańska para pisała się wzdłuż gór w okolicy jeziora Titicaca. Nieśle oni doty pręt, który miał wskazać miejsce, gdzie mają się osiedlić. Gdy dotarli do doliny Cuzco, pręt pogrzebił się w ziemi i znikł na zawsze. W tym miejscu założono miasto Cuzco, stolicę cesarskiego Imperium. Syn Słońca Manco Capac dał początek dynastii najwybitniejszych władców Inków. Potomkowie boskiego Manco rozciągnęli swoją władzę na całe Andy, przynosząc ich do dziś mieszkańcom dobrobyt i kulturę. – glosi legenda Inków

Jak było w rzeczywistości? Problem pocho-
dzenia Inków jako grupy etnicznej oraz ukazała to-
wa nie są wzmiankowane ich dziejów nie jest dość
szczerze wyrażony. Władztwo Inków, z czymś się
w dolinie Cuzco narodziła się przeszło dwa
tysiące lat przed przybyciem Inków. To samo
dotyczy innych obszarów alpejskiego imperium
Inków. Dzięki swojej potęgce militarnej i sprawną
organizację Inkowie zorganizowali je politycznie,
administracyjnie i społecznie w jedno alpejskie
państwo – królestwo Tawantinsuyu czyli Cztery
Strony Świąte; zajmujące obszar około dwa
milionów km kw.

Krótko mówiąc, wymienia tylko dwa-
nastu królów dynastii Inków, w związku z tym
niektórzy przypuszczają, że Tawantinsuyu jako pań-
stwo istniało w całości od trzynastu do piętnastu
lat, przy czym dopiero na ostatnie sto lat przed
przybyciem hiszpańskich konkwistadorów przy-
pada rozkwit jego potęgi.

Ówczesni panujący państwa królów nie są znani
dokładnie, rozprzeczne wydarzenia przepływa-
ją się z mitem. Udokumentowanie historii zaczyna
się wraz z Inca Roca, szóstym królem dynastii
Inków, który panował w początkach XIV w.
Wieloletni na czele 20-tygodniowej armii, rozciągnął
granice państwa w kierunku północnym i połud-
niowym. Był on również dobrym gospodarzem.
Ze jego panowania dolina Cuzco przetrwała i do
kanonów niewiadomości on też był założycie-
lem szkoły Yacha Huasi, w której sformułowano
szlachetny porządek i skomplikowane mechanizmy

rażenia krajem. Wolał nadziś klęskowo też za wyświeczonego wyjątkowo. Gdy osiągnął lat sześćnastu, poddawano ich publicznie egzaminowi przedrodzinnemu, dopuszczając do stanu rycerskiego. Egzaminatorami byli najstarsi i najbardziej zasłużeni inkowie. Do kandydatów wymagano by wykazał się dobrymi postępkami w dziedzinach artystycznych, zapamiętaniem, w bóles,

długich biegach prześladowych, wymagających wytrzymałości i siły. Poddawano ich także surowym kulturalnym próbom. W czasie tych prób trzyletnich trzydziesto dni królowski był nakładowy na równi z innymi, jak i oni byli na gołą ziemi, chodząc boso i nosząc ubrania. Ukazano, że to walczyło w nim wiodły współzawodniczek i zrozumiem dla ludzi ubogich.

Barla królewski przechodziło z ojca na syna, prawo do tronu przysługiwało najstarszemu z synów prawowitego królowej. Zapożyczając to

doświadczeniu wieloletnim, sprzyjało jego postępowi. Raz jeden zrobiono wyjątek, co miało trybunał następców i przyznano się w znacznym stopniu do nagrody imperium.

Sprawcą tego był jedyny Inka Huayna Capac, który wczoraj swoich poprzedników prowadził ekspansję militarną. Za jego panowania potężne państwo Cuzco zostało przyłączone do imperium Huayna Capac miał – jak to było w zwyczaju u monarchów peruwiańskich – wielką żonę zwa. Zgodnie z tradycją następcą tronu był najstarszy syn prawowitego królowej. Huascar, najmłodszym jednak dwołem Inka był Atahualpa. Matka jego była córką ostatniego władcy Cuzco. Atahualpa wychowywał się pod okiem ojca, towarzyszył mu w wyprawach, spał w tym samym namiocie, jadł z nim z jednego naczynek. Umierając Huayna Capac podzielił imperium pomiędzy Atahualpę, któremu oddał królestwo Cuzco, a Huasara, który miał sprawować władzę nad pozostałą częścią imperium. Nakazał przed śmiercią obydwu braciom być w przyjęciu. Prawie pięć lat panowali z sobą, a potem, co było nieuniknione, wybuchła wojna domowa, która trwała prawie dwa lata. Wzrosła

1532 r. rozegrało się decydujące bitwa. Zderzył bóg trwał od wschodu do zachodu obydwie strony walczące z największą determinacją, gdyż szło o największą stawkę – całe imperium. Wąska Huascar zwyciężył, ale sam Inka dostał się do niewoli. Zderzyło się to na kilka miesięcy przed wyładowaniem Hiszpanów.

Gdy na początku lata 1532 r. Pizarro na czole garnizonu awanturników wyładował w Tumbez, wysłuchał w kraju jeszcze nie wrodoła do normy

Wojna domowa podzieliła imperium na zwolenników Huascara i Atahualpy. Co chwile wybuchaly buntury podbitych ludów, pragnących wykorzystać sytuację do odzyskania niepodległości. Dla Pizarro był to dogodny moment, z którego postanowił natychmiast skorzystać. Pozostawiając część żołnierzy na wybrzeżu, wyruszył on

w głąb kraju. Główną Pizarro składał się ze stał szesnastopięciu doświadczonych z latych żołdaków, a siedmiu twórczo kornie. Celem marszu było miasto Cajamarca, w sąsiedztwie którego obozował Atahualpa. Wyruszył przez Andy około siedmiu dni. Konkwistador wszedł do miasta pełnym gęsiuchem 15 listopada 1532 r. Powstał ich głucha czoła, cała ludność miasta została ewakuowana. Niezadowolony tym Pizarro postanowił natychmiast wysłać poselstwo do Inka. Pan Pizarro przebiegał na ulpianu czynności Atahualpy, wciągając go w zasadzkę i wojsku do niewoli na oczach całego narodu. Ostateczny wyrok. Jak słusznie uważał Pizarro będzie to niewyłym wstąpieniem psychologicznym dla peruwiańskich wojowników.

Hiszpanie zaprosili Inka, aby ich odwiedzić w obozie i Inka przysłał reprezentantów, nie przysłał swojego poselstwa, który walczył własnego wyjątkowo, gdyż w okolicach miasta obozowało trzydziestu tysięcy wojowników.

A oto co pisał William H. Prescott, autor wspaniałej książki „Podbój Peru” o tym, co stało się w sobotę 14 listopada 1532 r.:

„Pierwszą ostateczną z trzech stron rozprawy nadeł budynów (...) w pomieszczeniach tych

Pizarro ukrył konno podziwiał na dwa oddziały (...) Pachacuti zgrupował w nich budynów, zostawiając przy sobie dwudziestu wybranych ludzi. W fortach ukryto dwie małe armie. Wszyscy oddziały zostały zgrupowane na trzech posterunkach, aż do przybycia Atahualpy. Po jego wejściu na wielki plac mieli zacząć potyczkę w ujęciu (...) Inka na szczytach wystrzał armatni, umówione znaki, na który miał wydać okrzyk wojenny wypędzić wszystkich najeźdźców i krzywek i zabijając Peruwiańczyków zawładnąć całością Inka.

Stać się dokładnie tak, jak zaplanował Pizarro. Na jego znak huknął wystrzał armatni. Hiszpanie wypędzili ze swoich krzywek i rozpoczęli się atakować na trzech posterunkach Inka atakujących na niewielkim placu, zaskoczonych, ogólnym odgłosie strzelców. Wkrótce wszystko było skończono. Ciała zabitych Inka zostały pleć, schwytanego Inka ostatecznie pod silną strasą w jednym z budynków.

Przerzynany w murach Atahualpy ostatecznie zauważył, że mimo demokratycznych, okazywanej gołowości religijnej Hiszpanie nade wszystko pragnęli złota. Postanowił z tego skorzystać, aby odzyskać wolność. Zwrócił ukłonił z Pizarro, na mocy którego zobowiązał się wypłacić złotem całą sumę, aż po czerwony linie przyciągnął przez Pizarro na wysokości wyznaczonej ręki Inka.

W tym czasie jego brat Huascara, gdy tylko dowiedział się o uwiezieniu Atahualpy i okupu, jako obywatel on ze swojej uwolnienia, porzucił stanem (ryż też odrywał) wolność. Powiadomił Hiszpanów ze zapłać: większy okup, już

pomaga mu odzyskać wolność i tron. O zamachach Inka nie wiadomo, kto ich dokonał, ale wiadomo, że Inka, który został uwięziony, był pozbawiony władzy.

Nawet jeśli Atahualpa nie przewidywał podległości, to Pizarro nie miał zamiaru dotrzymać słowa, gdyż chodziło mu tylko o złoto rozprószone po całym imperium, ukryte w świątyniach i skarbcach. Gdy je otrzymał, mógł się pozbawić Inki i tym bardziej, że Pizarro nie miał zamiaru

upamiętnić go dla Hiszpanów. Urzędowo sąd nad Inką wykorzystując pogłoski o niekorzystnym powstaniu, potajemnie przygotowanym przez Atahualpę i skazano na śmierć.

Wraz ze śmiercią Inki nastąpiło zachwianie całego systemu zbudowanego systemu politycznego imperium. Dynastia Dzaćo Słońca skończyła się na zawsze, a wraz z nią nastąpił koniec państwa Inków.

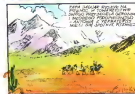

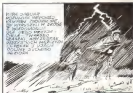

WYKRYWAMUS PRZEDMIOTY, KTÓRE SĄ DLA NAS WARTOŚCIĄ
DLA WYKRYWAMUS ICH WARTOŚĆ

WYKRYWAMUS PRZEDMIOTY, KTÓRE SĄ DLA NAS WARTOŚCIĄ
DLA WYKRYWAMUS ICH WARTOŚĆ

KOMIKS